

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁμιλεῖ τις περὶ τῶν πλεονεκτημάτων καὶ τῶν μειονεκτημάτων τῆς Αἰγίνης ὡς ἐξοχῆς. Ἀφοῦ ὁ ὁμιλῶν ἀπηρίθμησεν τὰ φωτεινὰ τῆς μέρης, τὸν ἐρωτᾷ ἄλλος :

— Ἐχει καὶ σκιερὰ ;

•Ο διηγούμενος ἀπάντησεν :

— Ναι, ἔχει περιβόλιν.

Τὸ ἄκρον ἄωτον φιλαργύρου :

— Νὰ μὴ βάζῃ πνεύματα ὅταν γράφῃ διὰ τὰ οἰκονομῇ μελάνην.

— Πῶς ὅταν βρέχῃ, ἐπιθυμοῦμεν περισσότερον ταῖς γυναῖκες ;

— Διότι ἡ γυναῖκες στεγνόνουν τοὺς ἀνδρας.

Οἱ Ἀθηναῖοι δέρνουν ἀρκετὰ εὐχρέστως τὰς γυναῖκας τῶν. Βίς μίαν τοιαύτην περίπτωσιν ἀποτεινόμενός τις πρὸς τὸν ξυλουργὸν αὐτόν :

— Δὲν ντρέπεσαι, τοῦ λέγει, νὰ βαρῆς τὴν γυναῖκά σου.

— Τί νὰ σὲ κάμω φίλε μου, ἀγαπῶ τὴν μουσικὴν· σὰ δὲν ἔχω κἀνένα ἄλλο ὄργανο, βαρῶ κ' ἐγὼ τὴν γυναῖκά μου.

Ὁ Ξενοδόχος παρουσιάζει εἰς ξένον λίαν ἐξογκωμένον λογαριασμὸν δι' ὕπνου μιᾶς νυκτός.

— Πολὺ ἀκριβοπληρόνησθε ἐδῶ γιὰ τοὺς ψύλλους σας, τοῦ λέγει ὁ πελάτης.

— Κάθε μέρα τὸ συλλογιόμην αὐτὸ, γιατρικὸ κἀνένα δὲν ἤδρα νὰ τοὺς ξολοθρεύσω.

— Ἀπλούστατον· δείξτέ του αὐτὸ τὸ λογαριασμὸν, νὰ δῇτε πῶς θὰ φύγουνε.

ΚΡΙΤΙΚΗ.

Ν. Γ. ΚΑΜΠΑ

ΣΤΙΧΟΙ.

Εὐρίσκόμενός τις ἐν αἰθούσῃ διακόσμου πολυτελεστάτου δὲν προσελκύεται τόσον ὑπὸ τῶν πολυτιμωτέρων ἀντικειμένων τέχνης ἢ καὶ καθαρᾶς πολυτελείας, ὅσον ὑπὸ μικρῶν τινῶν κομψῶν κοσμημάτων, ἅπερ τυφλῶς συναντῶσιν οἱ δάκτυλοί του ἐπὶ τραπέζης ζητοῦντες ἐνασχόλησιν. Αὐτὰ, ἐνῶ συνομιλεῖ, θωπεύει, αὐτὰ περιεργάζεται εὐρίσκων τόσον τέλεια ἐν τῇ σμικρότητί των καὶ τόσον ἐλκυστικὰ ἐν τῇ τελειότητι.

Οὕτω φανταζόμεθα τοὺς νεωστὶ δημοσιευθέντας **Στίχους** τοῦ κ. **Ν. Γ. Καμπᾶ**, ὡς κομψοτεχνήματα τὰ ὅποια δὲν ἐπιβάλλονται οὔτε διὰ τοῦ ὅγκου τοῦ σχήματος, οὔτε διὰ τοῦ ὅγκου τῆς ἐμπνεύσεως, οὔτε διὰ τοῦ ὅγκου τῆς ἐπινοήσεως. Δὲν εἶναι ἔργα μεγάλης τέχνης ἥτις ἀφινόμεναι εἰς τὸ κυανοῦν τῆς φαντασίας, διατρέχει τὸν κίνδυ-

νον καὶ ν' ἀποπλανηθῇ, ἀλλ' εἶναι ἔργα μικρᾶς τέχνης ἥτις, περιορισμένη ἐντὸς γνωστῶν ὁρίων, φέρει ἐν ἑαυτῇ τὴν ἐλευθερίαν τῆς τελειότητος, ὅταν ἡ ἐλευθερία αὐτῇ παρακολουθῇται ὑπὸ τῆς ἰδιαζούσης ποιητικῆς ἀντιλήψεως ἢ ὑπερευαισθησίας.

Ἐὰν ἡ μεγάλη τέχνη ἀντιπροσωπεύῃ ἀπέραντον κῆπον, ἐν ᾧ τις συνθετικῶς δύναται νὰ διέλθῃ ὅλην τὴν κλίμακα τοῦ φυτικοῦ καλοῦ, ἀπὸ τῆς ἀκατεργάστου χλόης μέχρι τοῦ βασιλέως τῶν ἰνθέων ῥόδου, ἡ μικρὰ τέχνη ἀπεικονίζεται εἰς τὰς ὀλίγας τοῦ φιλανθοῦς γάστρας, αἵτινες καὶ πρὸς ἀλλήλας ἀποτελοῦσιν ὥραιον ῥυθμὸν καὶ ἐκάστη κατ' ἰδίαν ἐν φέρει φυτὸν, ὅπερ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ φιλανθοῦς κατέστησε τὴν τελειοτέραν ἐκφρασιν τοῦ γένους· εἰς δ' ἀνήκει, ἂν εἶναι τῶν ῥοδοειδῶν ἢ τῶν κρινοειδῶν ἢ ἄλλων οἶων· δῆποτε.

Ὁ ποιητὴς περὶ οὗ γράφομεν εἶναι νεώτατος τὴν ἡλικίαν καὶ οἱ στίχοι, οὗς διὰ τῶν ἀνωτέρω κατετάξαμεν εἰς τὴν μικρὰν τέχνην, εἶναι τὰ πρωτόλειά του. Ἀλλ' ἡ νεότης ἔχει μέλλον καὶ τὸ μέλλον εἶναι ἐλεύθερον ν' ἀπλώσῃ τὴν χεῖρα ἀπὸ τῆς μικρᾶς εἰς τὴν μεγάλην τέχνην.

Ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἀθόρυβον μικροτεχνικὴν μετρίτητα δὲν πρέπει ν' ἀφήσωμεν ἀπαρατήρητον φαινόμενον λίαν παρήγορον, ὅτι οἱ Στίχοι τοῦ κ. Ν. Γ. Καμπᾶ χαράττουσι **νέαν ποιητικὴν περίοδον** τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος.

Τὸ μικρὸν αὐτὸ βιβλίον ποιεῖται τὴν ἐν τῷ κόσμῳ εἰσόδον του μὲ τὴν ὑπερφάνειαν τῆς φυσικῆς καλλονῆς, ὡς κόρη ἥτις πρώτην φορὰν εἰσαγομένη εἰς τὰς αἰθούσας ἐκπλήσσει διὰ τῶν χαρίτων τοῦ σώματος καὶ τῶν τρόπων αὐτῆς, οὐχὶ διὰ τοῦ ἱματισμοῦ καὶ τῆς ψαλίδος τῆς ῥαπτρίας της. Οὔτε μετὰ τοῦ Βηλαρᾶ καὶ Χριστοπούλου δανείζεται πτερὰ ἀνακρεόντεια, οὔτε μετὰ τοῦ Ῥαγκαβῆ ἢ τοῦ Παράσχου, τῶν Σούτσων ἢ τοῦ Ζαλακώστα περιβάλλει τὴν ἐλληνίδα Μούσαν του ἐσθῆτα ῥομαντικῆς παρισινῆς.

Τὸ πρῶτον χάρισμα ἐκεῖνων τῶν ποιημάτων τὰ ὅποια ἡμεῖς νομίζομεν ὡς ἀποτελοῦντα τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ποιήσεώς του εἶναι ἡ πλήρης πρωτοτυπία ἥτις πάντα κριτικὸν τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας θ' ἀναγκάσῃ ἀφοῦ διατρέξῃ ὅλον τὸν νεώτερον Παρνασσὸν νὰ καταληφθῇ πολυλάκις ὑπὸ καμάτου καὶ δυσπνοίας, συνηθέστερον ὑπὸ κόρου καὶ ἀηδίας, νὰ ἀναστείλῃ τὸ βῆμά του εἰς τοὺς στίχους αὐτοὺς οὗς, συνδυάζων μετὰ συγχρόνων ἄλλων ποιητικῶν ἐκδηλώσεων, θὰ προαχθῇ ἵνα χαράξῃ εἰς τὰς σημειώσεις του ἀρχὴν **νέου κεφαλαίου**.

Ἡ πεποίθησις ἡμῶν αὕτη ἀφορᾷ τὸ ἐν τέταρτον τῆς ὅλης συλλογῆς. Ὁμιλοῦμεν δηλαδὴ περὶ τῶν εἰκοσιτεσσάρων ἢ εἰκοσιπέντε ἐκ τῶν ἑκατὸν τεσσάρων ποιημάτων, ὅσα περιέχουν οἱ **Στίχοι**. Καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἀμείλικτος αὕτη ἐγγχείρησις θα δυσωπήσῃ τὸν ἀμείλικτον φθόνον καὶ θὰ μᾶς ὁμολογήσουν ἐπὶ τέλους ὅτι ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ κ. Ῥοῦδου ἰδρυθέντι ἀγῶνι περὶ νεοελληνικῆς ποιήσεως, εἰς δὲν ἐτολμήσαμεν ὑστατοὶ πάντων ν' ἀναμιχθῶμεν, ἐν μόνον δὲν δύνανται νὰ μᾶς ἀρνηθῶσι, τὴν ἀλήθειαν—ὅπως ἡμεῖς τὴν ἀντιλαμβανόμεθα.

Τὰ εἰκοσιπέντε αὐτὰ ποιήματα, ὅλα, καθὰ ἐκ τῶν ὑποσημειωμένων χρονολογιῶν ἐξάγομεν, τῆς τελευταίας τοῦ ποιητοῦ ἐσοδείας προτόντα, εἶναι ἀληθινὰ ἀνυθύλλια μὲ